

и прокълнѣ Българитѣ“, осуетиха се и излѣзоха сжвсѣмъ на-
противъ, и спорядъ това, разумѣва се, че безчеловѣчно и безсовѣ-
стно разиграванія народъ, намрази ѣще по много Неофита, и се
ѣще по много одерзости. —

Като се изминаха до десетина дня, отъ когато Мух-
лисъ Ефенди испрати горѣупомѣнутата си телеграмма, нечаянно
пристигна заповѣдъ отъ Министерството която обявяваше: „Ва-
лията Моамеръ-Паша да си отиди въ Видинъ заедно съ совѣта
си;“ а слѣдъ една недѣля, ѣще по нечаянно пристигна друга
заповѣдъ: „Владиката Неофитъ да се дигни отъ тукъ, и да оти-
ди въ Цариградъ.“ Тия совѣмъ неочаквани заповѣди стреснаха
и вжстревожиха твърдѣ много и самага Неофита и неговитѣ при-
вжрженници, или тжй тогава зовимитѣ гржкоманитѣ: но нѣма-
ше що да се чини, Владиката трѣбаше да си отиди; и съ сжл-
зи на очи, той слѣдъ нѣколко дня, и тржгна отъ тукъ. Той
обаче не напущаше тогава Тжрново за всякога, но увѣряваше
своитѣ привжрженци, които го испроваждаха: „че слѣдъ малко
време пакъ ще се завжрни тукъ.“ И спорядъ такивато едни не-
гови надежди и съображенія, той се распоряди да доди тукъ
Епископъ Синесій отъ Русчукъ, като нему подчиненъ; (тогава
Русчукія, или Червенскія Владика бѣше Епископъ, и завися-
ше отъ Тжрнов. Митрополія). Отъ горѣизложенното се най ясно
вижда и уразумѣва: „че телеграммата, която ние сжставихми съ
Мухлисъ Ефенди, или Майоръ Корсака, и испратихми въ Цари-
градъ, и която бѣше май заплашителна за централното Прави-
телство въ Цариградъ, си сполучи очакваната цѣль, и може да
се кажи: „че тая телеграмма избави градъ-тъ Тжрново и Епар-
хията му отъ велики злочестини и бѣди; а при това можи смѣ-
ло да се кажи: „че тая телеграмма изгони не само Владиката
Неофита, но и подкопа дълбоко коренитѣ на Гржцизмъ-тъ, и не
само тукъ въ Тжрново, но и въ цѣла Бжлгарія;“ защото, както и
по-горѣ ние спомѣняхми, Гржцкя Владика Неофитъ бѣше по
него време най якя стжлбъ, о когото се опираше Гржц. Па-
триаршія; едно че той бѣше много лукавъ и хитръ, и второ че